

LIN HALLBERG

Indra & Larssons

rätt osannolika
hästdagbok

BONNIER
CARLSEN

Hjärta i bitar 🖤

DET HÄR ÄR en bok som handlar om hur ett hjärta kan delas i flera bitar och ändå fortsätta att slå. Den handlar om våren när allt exploderade (pratar inte bara om lövsprickning och blomning), och vad man är beredd att göra för någon man verkligen älskar.

Om jag inte haft Ruben som vän skulle inget av det som hänt mig den här hösten och vintern fått ett lyckligt slut, så det är klart att jag ville att filmen han jobbat med så länge skulle bli en succé. Det var bara det att jag inte hade fattat vilken uppståndelse det skulle bli när Ruben faktiskt vann dokumentärfilmstävlingen han ställde upp i.

Hela grejen kändes helt otrolig. Från det att vi gick ombord på Stockholmståget och till den röda mattan de rullat ut utanför biografen där filmen skulle visas tillsammans med filmerna som

kommit tvåa och trea. Det var som om allt egentligen handlade om några superstjärnor. Men när Rubens föräldrar sa att det kändes som om de var på väg till Oscarsgalan, tyckte Ruben att de skulle försöka få grepp om verkligheten.

”Tävlingen är till för att uppmärksamma oss som gillar att filma”, sa Ruben. ”Så att vi ska fortsätta och kanske göra riktigt viktiga filmer i framtiden.”

”Det må så vara”, sa Torsten (farbrorn som köpte Doe, kakaduan, som jag drömt om att rädda från djuraffären där hon inte trivdes). ”Men glöm inte att tävlingen är nationell och du har bedömts vara den ungdom som är mest värd att uppmärksammas.”

Torsten hade rätt. Av alla unga dokumentärfilmare så var Ruben absolut den coolaste. Verkligheten var det han gick igång på och alla vi som var med på tåget var just den verkligheten.

Flickan med kaninöronen (filmen alltså), handlade om en tjej som var totalt fokuserad på att rädda djur som inte mådde bra. Själva kaninöronen satt på en vit angoramössa (ABSOLUT inte riktiga kaninöron) och tjejen var jag!!!

Filmen var bara tio minuter lång, men den

kändes VÄL personlig. Det var OTROLIGT pinsamt att se mig själv stressa runt för att hinna med att sköta mina hemmadjur: råttorna Bruno och Silas, älsklingskaninen Ninen, slöjfisharna och zebrisarna samtidigt som jag försökte rädda den uttråkade, livströtta, dödsdömda ridskolehästen Dexter, sköta drömponnyn Cosmo som jag hjälpt till att bota (han var panikrädd för motorcrosscyklar när vi träffades och det var jag som kom på det) och dessutom jobba på att hitta ett nytt hem till illern Modus och hjälpa hans väldigt gulliga ägare, Tony. Och sist men absolut inte minst försöka hålla humöret uppe på Doe.

Nu, när jag fick se allt det där på bioduken tillsammans med typ tvåhundra personer jag aldrig träffat förut, skavde hela min person. Den där tjejen är galen! Finns det inget annat än djur i huvudet på henne? Kan man vara så nördig utan att bli inspärrad? Och titta på kläderna! Gamla, nötta, omatchade outfits när en helt ny nivå!

”Du är icke-materialistisk och det ligger SÅ i tiden”, sa mamma efteråt när jag jämrade mig över hur jag såg ut.

”Ligger blommigt, randigt och rutigt på samma människa samma dag också i tiden?” frågade jag.

”Du bryr dig ju inte”, skrattade mamma. ”Och det är det som är så fint.”

Så, okej, nu vet hela världen att Ruben är ett geni och att jag är absolut hundrafemtio procent knäpp. Men det är klart att jag solade mig lite i glansen av Rubens framgång också, och de delarna där jag tränar kommunikation och tricks med djuren var faktiskt rätt coola.

Hela grejen med filmen var väl egentligen undertiteln ”Frihet i fångenskap” och att den handlade om att man kan skapa förutsättningar för att djuren ska känna sig fria och lyckliga trots att de kanske bor i burar och är beroende av människor för att få mat.

Zebrafinksungarna som jag verkligen inte ville men var tvungen att sälja – mamma igen – fick det ju jättebra hos Emma och Samira och tack vare Torsten är nog Doe den lyckligaste, mest bortskämda kakaduan på den här planeten.

Drömponnyn Cosmo som varit så nära att bli utdömd för lynnesfel (= slaktad ☹) är botad och återförenad med sin ägare Mia Maria, och även

om det känns himla orättvist ibland är jag väldigt stolt över att ha gjort det möjligt.

I filmen ser man hur mitt nördiga fokus sakta flyttas från Cosmo till Dexter. Det gick bara inte att INTE älska den ledsna, uppgivna musgrå ponnyn med de långa öronen. Ponnyn som bestämt sig för att livet var pest och som sagt upp sig från jobbet som ridskolehäst. Dexter var SÅ värd att kämpa för!

Låter allt det här otroligt? Klart att det gör ... Rubens film slutar med att jag får reda på att jag ska få ha Dexter som foderhäst för att försöka få honom att tycka att det är roligt att leva igen. Såklart kom det beslutet med en massa villkor och jag har lovat att inte bryta ihop om jag inte klarar det (OMÖJLIGT löfte, men det sa jag inte) och sen acceptera att Dexter ska säljas om jag lyckas.

I filmens sista scen ser man Dexter stå med mulen mot min kind och så hör man att jag viskar ”allt kommer att bli bra nu”.

Hoppas, hoppas att jag kan hålla det löftet, även om det kommer att innebära att någon annan ska ha honom sen. Fast jag sparar faktiskt alla pengar

jag får för att kunna rädda behövande djur i framtiden – 1345 kronor i kassan och en rätt bra idé om hur jag ska få ihop mer ☺. Mer om det sen.

Mamma och hennes så kallade kompis Arvid, Rubens föräldrar, Rakel och Mia Maria (som bor i Ändstugan och har Cosmo, Lajka och Rune i sitt stall + att Dexter står där nu), min före detta tjejkompis Tea (vi har faktiskt börjat hitta tillbaka till varandra efter en massa svek och jobbigheter, även om jag förmodligen inte vill vara SÅ mycket kompis med någon igen, förutom Ruben förstås ☺ – vi är ju tolv nu och det måste gå att bara vara vänner med flera), Torsten, Sander Alexandersson (världens häftigaste hästkommunikatör och westerntränare) – alla vi fyllde nästan en hel bänkrad på filmvisningen och det var väldigt speciellt att höra applåderna som brakade loss när filmen tog slut. Jag var så stolt att jag faktiskt glömde bort det obekväma i att det ju handlade om mig en stund.

Ruben och jag har lovat varandra att vi alltid ska hålla ihop, vad som än händer, och nu när prisjuryn bad Ruben att komma upp på scenen för att

ta emot sitt pris, drog han med sig mig. Rubens svettiga hand i min. Det bultade i handflatan. Ljuset från strålkastarna bländade. Publiken applåderade och jag tänkte att större än såhär kan det väl knappast bli.

Priset var en konstig staty som nog skulle föreställa en filmkamera men mest såg ut som en fyrkantig låda med öga på. Ruben höll i alla fall upp den i luften, men när en i juryn stack fram en mikrofon framför honom fick jag ta över priset (våldigt tungt).

”Utan Indra hade det inte blivit någon film”, sa Ruben. ”Vår vänskap betyder allt och jag är så tacksam över att hon låter mig hänga med och ta del av hennes kärlek till djuren. Tack för att ni tror på mig, på att jag ska bli något stort, även om det är det jag filmar som är det stora.”

Publiken stod upp och applåderade medan jag gjorde mitt bästa för att inte börja gråta (gick sådär). Ruben har ju haft det rätt jobbigt, speciellt i början av mellanstadiet när han blev mobbad av ett gäng med killar som hade bestämt sig för att någon med svart krulligt hår och en pappa från Gambia inte passade in hos oss. Men det häftiga

med Ruben är att han alltid har lyckats skaka av sig det dåliga och hållit fast vid det han gillar.

Ruben ÄR en hjälte och dessutom den personen som håller mig på jorden. Han är aldrig rädd för att säga till när jag är för mycket (händer rätt ofta ☺). Utan Ruben hade jag aldrig klarat att hjälpa Cosmo eller fått ha Dexter som foderhäst för den delen.

Just DÅ, när vi stod där på scenen i biosalongen, kändes det som om jag hade ALLT och det var en himla fin känsla.

Vårkänslor

NÄR DEN VÄRSTA uppståndelsen med dokumentärfilmstävlingen lagt sig var det redan slutet av april. Hästarna stod inte vid grinden och väntade på oss längre när vi kom från skolan. De hade fullt upp med att leta efter de första fina grässtråna som kommit upp i hagen och var SÅ nöjda med det.

Dagarna hade blivit längre och vårsolen värmde stallets södervägg. Rakel hjälpte oss att släpa dit en bänk och den blev stallets nya sadelkammare där vi åt mackor, pratade om hästarna och gjorde rent träns och sadlar. Rakel är rätt besatt av per-sedelvård som hon kallar det och det SKA göras VARJE dag.

Mia Maria har bytt till vår skola eftersom hon bor hos Rakel nu och hon går i samma klass som

Tony. Om vi slutade samtidigt gjorde vi sällskap till stallet efter skolan. Ruben, Mia Maria och jag häckade på bänken (typ som tranor som just kommit flygande från Afrika – fast vi skrek inte lika högt som de ☺) tills solen försvann bakom grantopparna. Vi pratade om skolan, Mia Marias tränare som tyckte att hon skulle börja träna hoppning med Cosmo igen, Rubens film som skulle vara med och tävla i en dokumentärfilmstävling i Amsterdam också och så Dexter förstås. Jag oroade mig över att jobbet med honom gick så långsamt, och fast jag visste att Sander hade rätt i att min stress påverkade Dexter negativt var det som om klockans visare snurrade som om den blivit galen och jag kunde inte låta bli att titta på den.

Men det var bara Ruben som fick höra om min nya plan som skulle rädda Dexter för evigt, och han var inte särskilt imponerad.

”Kommer inte att funka”, sa han när jag berättat om häckningskorgen jag satt in till zebrisarna (= näste – om de inte har det lägger de inga ägg) och pengarna jag skulle tjäna om de fick en ny kull med zebrabebisar.

”Fyrahundra per unge”, sa jag. ”Plus att jag redan har 1345.”

”Du kan ju inte räkna pengar du inte har”, sa Ruben. ”Först ska ungarna kläckas och sen ska du hitta köpare som du tycker är okej.”

”Det finns väl fler som Emma och Samira”, sa jag lite svävande eftersom han typ hade rätt.

”Visst”, sa Ruben och såg sådär trött ut som han gör när han inte orkar diskutera med mig.

Sen var Ruben tvungen att skynda sig hem och vi skildes åt vid min trädgårdsgrind.

”Du kan ju dokumentera det”, sa jag (försökte fresta). ”Filmen skulle kunna heta Fågelflickan.”

”Lägg ner”, suckade Ruben och gick in till sig.

Känslan av att ingen förstod mig var jobbig. Det hjälpte inte att mamma hade lagat köttbullar och att det doftade mysmiddag när jag kom in i hallen.

”Vad du ser dystert ut”, sa mamma. ”Hade Dexter en dålig dag?”

”Dexter var underbar”, sa jag – STOR överdrift eftersom Dexter hade säckat ihop redan när jag kom in i boxen med sadeln och det slutade med att vi bara tog en promenad i skogen i stället för att jag red.

”Duscha så äter vi sen”, sa mamma (lyssnade hon överhuvudtaget?).

”Behövs inte”, försökte jag. ”Vi har mest varit ute.”

”Trevligt, men du stinker hur som helst.”

”Jag kommer att få eksem av allt duschande”, sa jag.

”Eller stallförbud”, varnade mamma och viftade med diskborsten i luften så att en massa äckel-droppar regnade över mig. ”Det är bara att välja.”

Jag funderade på att kasta fleecetröjan som var full med boss och hästhår på henne som hämnd, men hasade uppför trappan i stället medan jag mumlade (ganska högt) om att ringa BRIS. Såklart hörde mamma det och sen var det ingen idé att söla längre för hon gapskrattade. Dessutom hade hemmadjuren hört min röst och det var världens liv inne på mitt rum som egentligen var mer som ett mini-zoo än ett sovrum. Bruno och Silas skakade burgallret med tänderna medan Ninen körde sitt överljudspip och zebrisarna bjöd på kvitterkonsert. Slöjfiskarna är ju lite trögare, men de blev ändå glada när jag smulade lite fiskfoder över vattenytan. Zebrisarna fick en ny hirscolv att

pyssla med, jag la lite pellets i Ninens matskål och lovade rättorna fix och trix efter maten.

När jag kom ner igen hade mamma tänt ljus och gjort sig till (lingon i fin skål och stekt lök i en annan – inget ”vi tar mat från spisen”-läge direkt ...), och det kändes i luften att hon hade något viktigt att prata om. Medan jag lassade in maten tänkte jag på vad det skulle kunna vara och blev rätt nervös över allt jag kom på. Varning i en massa ämnen, Karen, min mentor, som tjtade om att jag måste koncentrera mig på skolarbetet, den blå före detta drömjackan som RÅKADE hamna i stallet varje dag, ammoniaklukten som onekligen kunde bli VÄL stark i mitt rum ...

Jag skulle just lova bättring när jag såg att mamma hade förvandlats till en rödkindad kväkgroda (en mycket sällsynt ras ☺, måste vara genetiskt eftersom det händer mig också – OBS, hittills bara när jag träffar Tony). Jag förstod direkt att det var något stort på gång. Mamma tog sats. Mummel, fniss och så lite harklingar.

”Arvid”, sa mamma och så kväkte hon igen.

”Vad är det med Arvid?”

”Vi tycker ju om varandra”, sa mamma, och nu

var hela halsen superröd också.

”Det har jag fattat.”

”Men du ska veta att du alltid kommer först för mig”, sa mamma.

”Det är väl inte en tävling hoppas jag”, sa jag och försökte skoja till det lite.

”Nej, men vad skulle du säga om Arvid sov över här ibland?” kastade mamma ur sig samtidigt som hon tappade gaffeln som for i golvet.

Såklart förstod jag att Arvid inte skulle sova på soffan som morfar brukade göra – Arvid i mammas sovrum! Arvid till frukost och med mamma i tevesoffan! Hur skulle det bli?

”Du har ju fullt upp nuförtiden och det kan bli lite ensamt ibland”, fortsatte mamma.

Sen tittade hon på mig med sina snällaste mammaögon och plötsligt trängde sig tårarna på. Fastän jag VILLE säga att det var okej KÄNDES det ju inte så.

Det hade varit en rätt jobbig dag med väckarklockan som ringde vid sex för att jag skulle hinna med både hemmadjuren och Dexter före skolan. Sen var det Karen och alla instuderingsfrågor, material som skulle lämnas in och en lååång efter-

middag med Dexter som hade noll lust att kommunicera med mig. Sen det HÄR!

”Åh, Indra”, sa mamma och svepte armarna om mig.

”Jag gillar Arvid”, suckade jag. ”Men det här är ju VÅRT hus.”

”Om du tycker att det är jobbigt att han sover över så fortsätter vi som förut”, tröstade mamma.

”Två timmar i mobilen varje kväll och middag fem dagar i veckan typ?”

”Är det så illa?” skrattade mamma.

”Ni är rätt jobbiga ...”

Jag försökte hålla fast vid känslan av att bli övergiven, men det är något med mammas skratt som är svårt att stå emot och det slutade med att jag också fick världens skrattanfall. Sen bestämde mamma att vi skulle sova på saken (en gammal mammafavorit), och när vi ätit klart hjälpte hon mig att skära upp lite grönsaker som började bli gamla och hängde med upp på mitt rum för att fixa med hemmadjuren. Hon sa inte ett knyst om att det såg ut som en dåligt skött djuraffär, vilket det faktiskt gjorde, och tittade på medan jag fräschade upp burarna. Sen fick Ninen skutta

runt och sprätta med bakbenen (= sprallig kanin), medan jag gjorde en äventyrsbana till råttorna. När det var Brunos och Silas tur att komma ut satt mamma på min säng med fötterna uppdragna under sig. Hon pep bara lite när Bruno reste sig på bakbenen för att kolla vad hon gjorde där (modigt för att vara hon 😊) och skrattade till och med när råttorna gick vilse inne i det gamla påslakanet som låg på golvet.

”De är ju rätt komiska faktiskt”, sa hon.

Western style

PÅ FREDAGEN, DAGEN efter det stora avslöjandet (mamma + Arvid = true love), skulle Sander komma till stallet för att hjälpa mig med Dexter, och Ruben hängde på för att filma. För en gångs skull var det bara vi två och det var rätt härligt för då kunde jag berätta om mammas och Arvids sova över-planer.

”Det är väl en bra grej, Indra”, sa Ruben och titade strängt på mig.

”Men tänk om han flyttar in?”

”Då får du en bonuspappa.”

”Du fattar ingenting”, surade jag.

”Var inte så ego.”

Ruben hade börjat filma så jag svarade inte, även om jag tänkte att det knappast kunde vara egoistiskt att vara rädd för att ens mamma ska glömma bort en.